

Kun je jouw werk niet loslaten?

De keerzijde van passie...

De afgelopen weken werd ik geraakt door twee artikelen: dat van Jannes Landkroon, voorzitter van de NGA, met als titel 'Even op adem', en het hoofdartikel van Corentin Richard van Gazon Sport Pro H24 over hoe moeilijk het is om als greenkeeper écht te 'ontkoppelen'. Beiden spreken ze oprecht over een realiteit die velen van ons dagelijks ervaren: dit beroep dragen we in ons, het is een wezenlijk onderdeel van wie we zijn.

Auteur: Gaëtan Lits

We hebben deze carrière gekozen uit passie. We werken met levende materie, onder grillige weersomstandigheden die we niet kunnen beheersen, op terreinen die blootstaan aan de elementen, onder druk van spelers, van het management, van onze eigen hoge standaarden ... Het is geen simpele baan, maar een voortdurende verantwoordelijkheid — soms overweldigend, maar altijd diepgeworteld.

Ik heb mezelf vaak de vraag gesteld of het écht mogelijk is om helemaal los te koppelen. En eerlijk gezegd: mijn antwoord is nee. Zelfs op vakantie, zelfs in het weekend, zelfs wanneer de telefoon uit staat, mijn hoofd staat nooit helemaal stil. En als je, zoals ik, op het terrein woont, verdwijnt de grens tussen werk en privéleven vrijwel volledig. Er is altijd een machine die draait, een pijp die springt, een onweersbui die nadert. Het is handig om snel te kunnen reageren, maar ook een valstrik die verhindert dat je echt afstand neemt. De apps op onze smartphones versterken die

permanente verbondenheid nog meer. Via mijn telefoon beheer ik de berekening, houd ik toezicht op de robots en bekijk ik de starttijden van de dag. Al deze tools maken het leven makkelijker, maar maken het moeilijker om echt los te koppelen. Waar ik ook ben, het terrein is altijd bij me, in mijn broekzak.

Naast mijn verantwoordelijkheden op het terrein ben ik ook actief binnen de GAB en bij de federatie (AFGOLF), waar ik de terreinprofessionals vertegenwoordig. Ik doe dat met plezier, uit betrokkenheid bij ons vak, maar het versterkt wel het gevoel dat je constant 'aan' staat. Ook ik heb momenten van breuk meegemaakt. Ik denk met name aan die nacht waarin een hevige storm over de baan trok. In enkele minuten werd een groot deel van ons werk vernietigd. De storm liet een verwoest landschap achter, waarna veel herstelwerk nodig was. Zulke gebeurtenissen laten sporen na. Je incasseert, je gaat door, maar het wordt moeilijker om je innerlijke rust te behouden. Gelukkig sta ik er niet alleen voor. Ik heb een assistent op wie ik écht kan rekenen en een geweldig team! En ik heb het geluk een begripvolle en geduldige partner aan mijn zijde te hebben.

Dus hoe blijven we gepassioneerd zonder op te branden? Ik denk dat we eerst moeten accepteren dat we niet alles onder controle kunnen houden. Daarna moeten we leren onszelf te beschermen, grenzen te stellen, ook al zijn ze niet perfect. Omring jezelf met mensen, wissel ervaringen uit met collega's, durf het te zeggen als het even niet gaat. Passie mag geen gevangenis worden. Ik wil Jannes en Corentin bedanken voor het openen van de deur naar deze overdenking. Ja, het is moeilijk om los te koppelen, maar erover praten verlicht al een deel van de druk. Laten we goed voor onze terreinen zorgen, maar vooral ook voor onszelf!

De apps op onze smartphones versterken die permanente verbondenheid nog meer

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!